

Kopogtak. Nedves, mosószeres kezemet gyorsan megtöröltem egy rongyban, a ruhákat a lavórban hagytam. A kontyból kiszökött hajszálaimat hátrasimítottam, miközben siettem ajtót nyitni.

- Juli, hát még mindig nem jó a csengőtök?

- Nem, a szerelő... lebetegedett. Jövő hétre kész lesz. Gyere be!

Beengedtem Anikót, leültettem, és megkínáltam teával. Fontos a jó kapcsolat a szomszédokkal, sosem tudni, az ember mikor szorul segítségre. Na meg az se mindegy, hogy ezek a pletykafészek mit puszognak az ember háta mögött. Amíg nem teszek olyat, amiért megszólhatnak, nekem puszognak másokról. Előnyös tudni mi történik körülöttem. Ezért is hívtam át Anikót minden szombat délután teázni.

- Tamás hogy van? Jó ideje kint van már, nem jön haza látogatóba? – kérdezősködött.

Tekintetem a padlóra szaladt. Ki kéne már kefélni azt a szőnyeget.

- Nem, sajnos nincs szabadsága, de nyáron kimegyünk hozzá minimum egy hétre.

- Nagyszerű! Úgy hallottam, München gyönyörű. Majd készíts fényképeket!

- Mindenképpen – szám sarka mosolyra rándult.

Tamásról három hónapja semmit sem tudok. Lelépett. Hogy Münchenben kapott állást, azt is csak a volt kollégáitól tudom, akiknek az utolsó munkanapján dicsekedett el vele. Ők úgy tudták, minket is visz. Nos, ő másképp gondolta.

Csattanást hallottam a konyha felől.

- Dani, minden rendben? Leejtettél valamit? – kiabáltam a hang irányába.

- Nem én, anyu! Mukk volt.

Összereztem, ahogy meghallottam. Anikó nyilván látta rajtam, hogy valami nincs rendben, mert rögtön azzal a gyanakvó tekintetével kezdett el méregetni. Intettem neki, hogy máris jövök, majd a konyha felé masíroztam. A földön mindenhol üvegszilánkok hevertek. Az ötéves fiam pedig a káosz közepéről meresztette rám azokat a nagy barna szemeket.

- Mit csináltál? – mordultam rá.

- Semmit. Mukk...

- Elég legyen! – szakítottam félbe idegesen. – Ezt már megbeszéltük. – Lehajoltam hozzá, hogy Anikó ne hallhassa, amit mondok. – Mukk nem létezik. Csak kitaláltad. De az ügyes, okos nagyfiúknak már nincsenek képzeletbeli barátai, ugye?

- De, any...

- Elég volt! Menj a szobádba, és gondolkozz el azon, mit csináltál. Indíts!

Óvatosan átlépkedte a szilánkokat, majd leszegett fejjel bekullogott a szobájába. Kicsit összesepertem, aztán visszasiettem a teáját szürcsölgető szomszédasszonyhoz. Tudtam, alig várja, hogy kérdésekkel árásszon el. Immáron egy macskával is gazdagodott a családjuk. Reméltem, hihetőnek hangoztam. Igyekeztem mindent kézben tartani, de néha úgy éreztem, egy újra és újra beázó falat próbálok lefestegetni.

Egy hét múlva, amikor Daniért mentem az óvodába, az óvónője kihívott beszélgetni. Tudtam, mi vár rám. Ádámtól és Évától kezdte, de szép lassan eljutottunk a lényegig.

- Sok gyereknek van képzeletbeli barátja, ez olyan hét éves korig normális is. Azért érdemes vigyázni, néha ez kihat a gyerekek szociális életére, kevésbé tudnak majd beilleszkedni, barátkozni. Beszélgettek már... a kis pajtásáról? – A hezitálásából kiéreztem a leereszkedést.

- Igen. De beszélek a fejével, ne aggódjon.

Hazaérve leültettem Danit a kanapéra, és megpróbáltam egyszer s mindenkorra lezárni ezt a

témát. Értelmes, jó eszű gyerek volt, mindent megértett, amit elmagyaráztam neki, kivéve ezt az egyet.

- Érted már? Mukk nem jár veled oviba. Nem lakik a szobádban. Mukk nem létezik. Csak kitaláltad. Ő csak egy mese. A mesék pedig nem a nagyfiúknak valók. Mukknak mennie kell.

- Nem dobhatod ki Mukkot! Ő a barátom. Nem hagyom!

- A képzeletbeli barátod. Nem normális, hogy van olyanod. – Éreztem, hogy megy fel bennem a pumpa.

- Miért? Neked is van! – A lábam a földre gyökerezett.

- Miről beszélsz?

- Apáról.

Csatt. Nem gondolkoztam, egy másodperc törtrésze alatt történt az egész. Egyszer csak lendült a kezem, és felpofoztam. Az arcához kapott, teljesen kipirult. Gyűlölködő, könnyes szemekkel nézett rám. Orrlyuka kitágult, ahogy dühösen kapkodta a levegőt.

- Utállak! – kiabálta vörösödő fejjel, majd kirohant a bejárati ajtón.

Pár pillanatig csak dermedten néztem a padlón azt a pontot, ahol az előbb állt. Az előbb, amikor megpofoztam. Hátamat a falnak támasztva csúsztam le a földre.

- Vissza fog jönni. Vissza fog jönni. Vissza fog jönni... - mormoltam arcomat a tenyerembe temetve.